

LBRIS

We know
books

Gabriela Grigoraș

**PERSOANA
(NE)POTRIVITĂ**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

UNU

Nuanțele de bronz alunecă pe ferestrele mari și ricoșează din oglinzile rotunde suspendate pe grilaje decorative, până în partea opusă a restaurantului. Razele se împletesc și complotează, își revarsă strălucirea pe muchiile tacâmurilor argintate. În centrul mesei, dintr-o vază cilindrică de cristal se înalță o cală galbenă, într-un pact implicit între splendoare și fast. Studiez floarea cu un interes ieșit din comun. Echilibrul în care stă mă duce cu gândul la un relevé din poziția a cincea.

Din spatele meu, parțial acoperiți de foșnetul fin al meniurilor și de clinchetele timide ale tacâmurilor, se aud pașii ponderați ai mamei. Grația de balerină răzbate din ei. Aș recunoaște sunetul dintr-un milion de altele asemănătoare. O ritmicitate similară îmi pulsează în vene.

Împing subtil scaunul învelit în catifea bleumarin și mă ridic în picioare, fără să mă clatin pe tocurile de nouă centimetri ce-mi

ascund cu eleganță degetele bandajate.

Ea se oprește în fața mea, cu mâinile împreunate pe o geantă-plic albă.

“Nu pot să cred că ceva atât de frumos a ieșit din corpul meu,” exclamă, cu un zâmbet plin de mândrie. În colțurile ochilor, pielea ei subțire formează mici pliuri. Machiată discret, cu părul blond răsucit la spate într-un coc lejer și umerii dezgoliți, arată cu cel puțin zece ani mai tânără decât cei patruzeci și opt. Are ceea ce unii denumesc frumusețe clasică.

“Nu pot să cred că ai aceeași placă de douăzeci de ani!”

Ne întindem una spre alta. Îmbrățișarea ei este feroce, unicul dezacord dintr-o ființă gingașă.

“Aurora, iubito, nu e o placă, este adevărul gol-goluț. Ești tot mai frumoasă pe zi ce trece.”

Preț de o clipă, mă învâluie în mirosul familiar de trandafir și iasomie. Sunt din nou copil, mă odihnesc în dragostea maternă.

“Îmi place rochia ta, este nouă?” întreb, revenind cu tălpile în prezent.

Mama ocolește masa rotundă cu mișcări rafinate, care evidențiază fluiditatea materialului în nuanțe de albastru degrade. Cerceii în formă de floare cu safire și diamante scilipesc pe lobii urechilor ei micuțe. Ia loc pe scaunul de vizavi.

“Da, am cumpărat-o special pentru seara asta. Nu merg pe cât de des mi-ar plăcea cu fiica mea la spectacole de balet.”

Mă sprijin cu antebrațele pe marginea mesei.

“Invitația asta are legătură cu ce ți-am spus săptămâna trecută la telefon?”

“Te referi la dorința ta de a acorda mai mult timp dansului

urban?” întreabă ea, fără să clipească.

Încuviințez cu o mișcare a capului.

“Nu prea înțeleg de ce ai face așa ceva.”

Fața de masă albă se simte scorțoasă sub degetele mele încordate. Rumoarea din restaurant se contopește cu cea dinăuntrul meu.

“Pentru că e distractiv?!”

“Distractiv, Aurora? Vrei să cred asemenea explicație?”

Ochii ei cafenii îmi analizează crăpăturile din mască.

Un ospătar slăbănog, îmbrăcat complet în negru, ne urează *bun-venit* și aduce două meniuri. Ne prezintă specialitățile cu un glas vioi. Comandăm identic, legume și somon sălbatic la abur. Urmăresc cu atenție cum entuziasmul bietului băiat se dezumflă ca o minge spartă. Dintre toate delicatesele din listă, noi am ales cel mai anost fel.

“O să-mi spui adevărul?” insistă mama, când rămânem din nou singure.

Eliberez aerul încet printre buzele întredeschise.

“Unul dintre profesori m-a criticat la atelier,” mărturisesc, coborând privirea la palmele mele agățate cu încăpățănare de fâșia încrețită de material aplicată în partea de jos a rochiei mini de culoare neagră. “A spus că dansul meu e stilizat, că mă interesează numai ca tehnica să fie impecabilă și că nu înțeleg pasiunea. M-au săcâit multe zile comentariile astea, le-am întors pe toate părțile și mi-am dat seama că avea dreptate.”

Pe chipul mamei se succed câteva grimase. Se adună rapid și-mi întinde mâna pe lângă vaza din centrul mesei. Îi cuprind degetele cu ale mele.

“Pasiunea nu se învață la cursuri de dans, iubito. Se experimentează, de preferat cu o persoană de care să te simți atrasă.”

Colțurile gurii mi se ridică într-un zâmbet sec, un răspuns automat la vorbe goale.

De cincisprezece ani, exersez ore în șir zilnic, indiferent de sărbători. Am obținut premii la toate concursurile la care am participat, în România și în străinătate. În camera mea din casa mamei se află peste o sută de medalii și trofee. Până la majorat am dansat pe scene mari din București și Constanța, orașul meu natal. Când alți copii se jucau în parc, eu repetam conștiincioasă la bara de balet sau luam lecții de gimnastică ritmică. Experimentarea pasiunii nu s-a situat în topul priorităților, ci rigoarea și disciplina.

În ultimul an de liceu, mi-am exprimat ezitarea cu privire la cariera de balerină, ceea ce i-a frânt inima mamei. În dansul contemporan am descoperit o parte din descătușarea pe care o căutam. Iar acum, în anul doi la Facultatea de Coregrafie, nu-mi găsesc locul. Am nevoie ca muzica să mă miște pe mine, nu ca eu să mă mișc pe muzică. Trebuie să ies din rutină, să învăț lucruri noi, să evoluez.

“Problema cu atracția este că se consumă prea repede,” îi spun cu o strâmbătură din buze.

Degetele ei subțiri îmi strâng palma.

“Nu ai întâlnit persoana potrivită.”

Expresia visătoare de pe chipul mamei îmi contractă stomacul. Decât să întâlnesc persoana potrivită așa cum a făcut-o ea, mai bine să nu o întâlnesc deloc.

Ospătarul aduce sticla de apă plată. Toarnă în pahare și se retrage.

“Dragostea este o bătaie de cap,” nu mă pot împiedica să comentez.

“Dragostea este ca flacăra pentru o lumânare. În absența focului, nu are cum să îndeplinească scopul pentru care a fost creată.”

Îmi dau ochii peste cap. Mama este incredibil de siropoasă uneori.

“După spectacol, mă întâlnesc cu tatăl tău. Vrei să mergi cu noi, să bem ceva?”

“Nu, mulțumesc,” mă eschivez, înainte să termine de rostit cuvintele.

Figura ei rănită mă scoate din sărite. Nu-mi place să o supăr, însă, când o văd atât de aiurită, se activează niște chestii, părți din mine, care-ar lovi în stânga și-n dreapta.

“Bine, dar mâine luăm prânzul toți trei. Vrea neapărat să te vadă. Nu i-ai mulțumit pentru apartamentul frumos pe care ți l-a luat.”

“De aia vrea să mă vadă? Ca să îți mulțumesc? Nu i-am cerut să-mi cumpere nimic!”

“Bineînțeles că nu de aia vrea să te vadă,” răspunde mama perplexă. “Îi este dor de tine! La telefon îl expediezi rapid, iar în ultimele două luni ai refuzat să te întâlnești cu el. Nu știi căte sacrificii a făcut...”

“Sacrificii?” o întrerup, scoțând flăcări pe nas. Cobor glasul, pentru că ne aflăm într-un spațiu public, și continui să vorbesc la un volum rezonabil, cu întregul corp tensionat ca un arc. “Din

cauza sacrificiilor voastre, nimeni nu știe adevărul. Nici măcar Diana. Ai idee cum este să îți minți cea mai bună prietenă de fiecare dată când apare pe telefon apelul lui Ovidiu sau când mă duc să mă întâlnesc cu el în secret? Și pentru ce?”

Genele lungi ale mamei se umezesc, semnal că am împins-o prea departe. Atât eu, cât și ea, suntem experte la a face pîruete în jurul adevărului. Ne-am școlit reciproc, dar numai una dintre noi nu a avut de ales.

“Nu mi-am dorit niciodată ca tu să ai de-a face cu așa ceva. Am sperat că într-o zi va reuși să se desprindă, să rămână cu noi. Încă sper. Și, chiar dacă situația noastră este încurcată, deloc ideală, trebuie să știi că tu ești doar ca urmare a unei mari iubiri. Cu toate defectele, eu și tatăl tău te iubim și vrem ce e mai bine pentru tine.”

Îmi vine să vărs. Marea lor iubire este cea mai jalnică din câte au existat vreodată. Nu s-ar obosei nimeni să scrie o carte sau să facă un film despre doi oameni cu o moralitate îndoielnică, care îmbracă obsesia în hainele iubirii și pretind că nu e ceva putred.

“Nu înțeleg de ce îl aperi mereu. Mă faci să cred că nu te respecți deloc.”

“Nu am pretenția să mă înțelegi, dar te rog, te implor, nu mă judeca. Nu pot suporta asta din partea ta.”

Respir adânc, înconjurând cu privirea toată încăperea. Studiez bărbații și femeile de la mesele alăturate, ținutele lor elegante, felul cum se mișcă, vorbesc sau își mestecă mâncarea. Deși este ora patru după-amiaza, restaurantul de la parterul hotelului de cinci stele este plin. Mă concentrez pe ceea ce se întâmplă în jurul meu, ca să pot ieși din tunelul întunecat în care

am pășit împinsă de impulsivitate. Nu mă învăț minte. Unele lucruri ar trebui să rămână în afara oricărei discuții. Sunt așa cum sunt și vor continua în același fel, independent de dorințele mele. Nu ne putem alege părinții, nu-i putem schimba, nu le putem impune cum să-și trăiască viețile.

Înlătur liniștea apăsătoare dintre noi cu un subiect mai puțin periculos:

“M-am înscris la câteva cursuri, diverse stiluri. Primul e dancehall, marți seara.”

Încruntătura mamei se relaxează.

“Să mă suni după. Sunt curioasă dacă o să te ajute. Analizând mai bine, nu e o idee rea să explorezi multe stiluri, până îl găsești sau chiar îl croiești pe cel potrivit pentru tine.”

Rămâne pe gânduri vreo zece secunde, apoi bate din palme, străbătută de un val subit de entuziasm.

“Ah, ce emoții! Sunt sigură că va fi distractiv. Poate că fix de asta ai nevoie.”

“Bine, bine. Mă bucur că nu mai crezi că-mi dau foc singură la valiză. Simt că trebuie să fac ceva nou, să depășesc plafonul. Sunt aici de ceva timp, blocată, și am ajuns în punctul în care aș face orice, efectiv orice, pentru a trece la următorul nivel.”

Ca din senin, ospătarul voios revine cu farfuriile de mâncare. Ne zâmbește amândurora, ca și când am fi clientele lui preferate. Tipul este cu certitudine un șugubăț în timpul liber.

“Domnișoarelor, vă doresc poftă bună. Dacă vă mai pot servi cu ceva, nu ezitați să mă chemați.”

Mă abțin să izbucnesc în răs. Mama îi mulțumește cu o fluturare din gene. Amărâțul se îndepărtează fără să știe ce

l-a lovit. Mi-ar fi fost util să moștenesc acest talent al ei de a-i pune în încurcătură pe majoritatea bărbaților cu senzualitatea debordantă. Mi s-a reproșat, de nenumărate ori, că sunt prea tăioasă pentru o persoană de sex feminin.

“Iubito,” spune, îndreptându-și din nou întreaga atenție asupra mea. Una dintre palme i se sprijină cu delicatețe pe claviculă. “Ți-am povestit că am dansat și eu puțin dancehall când am fost în Jamaica cu tatăl tău, acum doi ani? Ah, ce nebunie! M-am distrat grozav. Dar să știi că mi s-a părut foarte dificil.”

“De ce? E așa de greu să dai din fund la vârsta ta?”

Mama râde la gluma mea.

“Încă mă țin bine la capitolul ăsta,” răspunde ea obraznic. “Dar nu e doar dat din fund, mișcările se fac din șolduri. O să vezi, după atâția ani de balet și dans contemporan, îți va veni puțin peste mână să-ți dai frâu liber, să țopăi, să te joci.”

Tai în bucăți mici peștele garnisit cu o crustă de măslină și duc furculița la gură, savurând combinația cu ierburi de Provence și legume ușor crocante.

“Așa-i că și tu mă vezi ca ceilalți? Prea serioasă în dans?” întreb, după ce termin de mestecat.

Privirea mamei este ca o mângâiere.

“Ești perfecționistă, iubito. Uneori e un lucru bun, alteori nu. Dansul ar trebui să redea felul în care percepi emoțiile din muzică. Ești foarte talentată și muncitoare. Mult mai talentată și cu mult mai muncitoare decât am fost eu vreodată. Ai toată viața înainte să realizezi ceea ce-ți propui, și, orice-ar fi acel ceva, sunt convinsă că va fi nemaipomenit de frumos.”

Încrederea nețărmurită pe care o are în abilitățile mele de dansatoare îmi dă aripi, dar adaugă și puțină presiune la cea preexistentă. Ea mi-a bătătorit drumul, a fost prima mea profesoară, mentorul meu, cea care-mi confecționa costumele pentru concursuri, prietena mea cea mai bună. Totodată, a contribuit la rănilor profunde din sufletul meu. Îi condamn unele alegeri, cu toate acestea nu pot rămâne mult timp supărată pe ea. Sunt lucruri mai presus de înțelegerea mea. Îmi place să cred că am învățat din greșelile ei și nu o să-i calc pe urme, în ceea ce privește relațiile amoroase. Nici în ruptul capului n-aș accepta să fiu roata de rezervă a unui bărbat. Dacă cineva nu mă vrea, nici eu nu-l vreau.